

Sygn. akt IV KK 442/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2020 r.,

sprawy **D. W.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 16 kwietnia 2020 r., sygn. akt V Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

II. wydatkami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego

D. W..

UZASADNIENIE

D. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z 3 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn została mu wymierzona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu

bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzoną N. H. o charakterze osobistym jak i za pomocą środków porozumiewania się na odległość oraz zakazu intencyjnego zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną okres rzeczywistego stosowania środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji i zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną od dnia 19 kwietnia 2019 r. do 3 grudnia 2019 r. (art. 63 § 3 k.k.). Rozstrzygnięto także w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 16 kwietnia 2020 r., sygn. akt V Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie kosztów sądowych.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca D. W., który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie wyroku Sądu II instancji na dowodach wybiórczo ocenionych za prawdziwe, a w szczególności zeznań pokrzywdzonej N. H., Ł. K. oraz I. O. oraz bezkrytyczne oparcie się na opinii sądowo-psychologicznej przedstawiających pokrzywdzoną jako osobę prawdomówną, a jej relacje za prawdziwą i realną, co w konsekwencji doprowadziło do niewyczerpującego przeprowadzenia postępowania dowodowego, a nadto art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji do zarzutów apelacji.

Wskazując na powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G., ze względu na nieprawidłowo przeprowadzoną kontrolę odwoławczą.

Prokurator Rejonowy w R. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacji może być tylko wyrok sądu odwoławczego. W kasacji strona jest zobligowana do wykazania, jakie rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia uchybienia prawa nastąpiły wskutek niewłaściwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej (art. 523 § 1 k.p.k.). Kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.), i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylecia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.

Pomimo, że w kasacji skarżący podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to zarzut ten, choć oczywiście formalnie dopuszczalny, w rzeczywistości jednak okazał się nieuprawnioną próbą spowodowania ponownej kontroli orzeczenia pierwszoinstancyjnego. Zarzut ten nie mógł zatem wywołać skutku zgodnego z celem kasacji, zwłaszcza że przywołane na jego popadacie argumenty były przedmiotem oceny przez Sąd odwoławczy.

Z pisemnych motywów wyroku tego Sądu wynika, że nie tylko rozpoznano i omówiono wszystkie zarzuty podniesione w apelacji, ale przede wszystkim uczyniono to zgodnie z zasadami kontroli rzetelnej i wszechstronnej. Autor kasacji nie wskazał i nie uzasadnił, który konkretnie z zarzutów apelacji – jego zdaniem – pominięto w czasie kontroli instancyjnej, poprzestając wręcz na wyrażeniu braku akceptacji efektów przeprowadzonej w tym względzie kontroli.

Sąd II instancji podzielił zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy jak i prawno-karną ocenę zachowania D. W.. Nie dopatrzył się błędów w zakresie oceny poszczególnych dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej N. H., ani świadków Ł. K. i I. O.. Jak podkreślono zeznania pokrzywdzonej, która zrelacjonowała okoliczności przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego nie nosiły cech konfabulacji, co wynikało z rzeczowej opinii sądowo-psychologicznej. Wbrew

sugestiom skarżącego, przedmiotowa opinia stanowiła przedmiot szczegółowej kontroli instancyjnej, w toku której stwierdzono, że jako jasna, zupełna i logiczna mogła stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy. Relacje N. H. znalazły także potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków. Ł. K. opisał szczegółowo zachowanie i stan psychiczny pokrzywdzonej, która wyznała mu, że została zgwałcona. Depozycje w tym zakresie potwierdziła także koleżanka z ośrodka pokrzywdzonej I. O.. O fakcie zgwałcenia pokrzywdzona opowiedziała także pedagogom ośrodka: M. C., A. M., oraz wychowawcy N. K. Osoby te, choć nie były bezpośrednimi świadkami inkryminowanego zdarzenia, złożyły zeznania dostarczając przekonujących informacji potwierdzających wersję N. H. Podjęte próby zdyskredytowania zeznań tej pokrzywdzonej i forsowania tezy o dobrowolności odbycia aktu seksualnego z oskarżonym okazały się zaś nieskuteczne. Sąd Okręgowy podzielił nadto stanowisko, zgodnie z którym zeznania świadków: M. W., S. W., P. B., Ł. M. i D. K., jako niewiarygodne nie mogły stanowić fundamentu ustaleń faktycznych w sprawie. Świadkowie ci starali się przedstawić w jak najgorszym świetle pokrzywdzoną bezpodstawnie wspierając w tym zakresie linię obrony oskarżonego.

Z powyższego wynika więc, że wszystkie zarzuty apelacyjne zostały z należytą uwagą rozpoznane, właściwie ocenione i umotywowane w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Treść wniesionej kasacji wskazuje zatem, że jej autor natomiast nie respektując rzeczywistych podstaw wniesienia kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.), w sposób zupełnie bezzasadny dąży do wywołania ponownej kontroli orzeczenia Sądu Rejonowego. Zauważyć przecież należy, że Sąd odwoławczy nie mógł dopuścić się naruszenia wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.). Dokonując kontroli instancyjnej nie oceniał wszakże dowodów i nie czynił ustaleń faktycznych. Poddął weryfikacji zaskarżone apelacją orzeczenie, by następnie potwierdzić, że sprawstwo D. W. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 197 § 1 k.k. zostało wykazane i udowodnione, a obrońcy nie udało się natomiast tego skutecznie podważyć, skoro w kasacji powołuje w istocie te same argumenty.

Z tych względów, nie znajdując okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu (art. 536 k.p.k.) Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt. I postanowienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego wynika z zasady wyrażonej w art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.